

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF LIZANETS v. UKRAINE)**

(Заява № 6725/03)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

31 травня 2007 року

ОСТАТОЧНЕ

31.08.2007

Це рішення стане остаточним за обставин, визначених пунктом 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

У справі «Лізанець проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П.ЛОРЕНЦЕН, *Голова*,
пані С.БОТУЧАРОВА,
п. В.БУТКЕВИЧ,
пані М.ЦАЦА-НІКОЛОВСЬКА,
п. Р.МАРУСТ,
п. Дж.БОРРЕГО БОРРЕГО,
пані Р.ЯГЕР, *судді*,

та пані К.ВЕСТЕРДІК, *Секретар секції*,
після обговорення в нарадчій кімнаті 9 травня 2007 року,
виносить таке рішення, що було прийняте цього дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 6725/03), поданою проти України до Суду відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція) громадянином України п. Лізанцем Георгієм Івановичем (далі – заявник) 22 січня 2003 року.

2. Заявника у Суді представляв п. Володимир Думних, юрист, що практикує в м. Мукачево. Уряд України (далі – Уряд) представляли його Уповноважені – пані Валерія Лутковська та п. Юрій Зайцев.

3. 28 квітня 2005 року Суд вирішив направити заяву на комунікацію з Урядом. Відповідно до положень пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив одночасно розглядати питання щодо прийнятності та суті заяви.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

1. Провадження щодо компенсації за незаконне порушення кримінальної справи

4. Заявник народився у 1945 році і проживає в м. Мукачево Закарпатської області.

5. У лютому 1997 року прокурор міста Мукачево висунув заявнику (колишньому контролеру ринку у м. Мукачево) обвинувачення у корупції та видав санкцію на його арешт. В серпні 1997 року заявника було звільнено та обрано щодо нього запобіжний захід у виді підписки про невиїзд. В грудні 1997 року його справу було закрито за

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

відсутністю складу злочину (*corpus delicti*). Це рішення було пізніше скасовано прокуратурою Закарпатської області, і розслідування у справі було поновлено. 8 серпня 1998 року кримінальна справа за обвинуваченням заявника була закрита за відсутністю складу злочину (*corpus delicti*).

6. 3 вересня 1998 року заявник звернувся з позовом до прокуратури Мукачівського району Закарпатської області, вимагаючи грошову компенсацію за незаконне обвинувачення.

7. 30 вересня 1998 року Мукачівський міський суд (далі – міський суд) задовольнив скаргу заявника та присудив йому 60 000 грн¹. Оцінюючи суму моральної компенсації, суд взяв до уваги медичні висновки, які підтверджували факт того, що після звільнення заявник страждав від нервового розладу. 10 жовтня 1998 року це рішення набрало законної сили.

8. 18 листопада 1999 року прокурор Закарпатської області подав протест в порядку нагляду на рішення від 30 вересня 1998 року до президії Закарпатського обласного суду. 29 листопада 1999 року суд у закритому судовому засіданні у присутності прокурора скасував це рішення і направив справу на новий розгляд.

9. 17 травня 2001 року міський суд у результаті нового розгляду справи задовольнив скаргу заявника. Посилаючись на медичні довідки, висновок судово-психологічної експертизи та показання декількох свідків, суд визнав, *inter alia*, що нервовий розлад заявника було спричинено його ув'язненням, і зобов'язав прокуратуру виплатити заявникові 80 000 грн² за заподіяну йому моральну та матеріальну шкоду. 27 травня 2001 року це рішення набрало законної сили.

10. 4 вересня 2001 року прокуратура Закарпатської області оскаржила це рішення відповідно до нової касаційної процедури (див. «Відповідне національне законодавство», п. 23 нижче).

11. 3 жовтня 2001 року Конституційний Суд України визнав неконституційною статтю 25 Закону України «Про Державний бюджет на 2001 рік», яка передбачала, що компенсація за незаконні дії органів дізнання, досудового слідства, прокуратури і суду має бути відшкодована за рахунок коштів, призначених на утримання цих органів. Конституційний Суд України вирішив, що відповідні суми мають бути сплачені безпосередньо із Державного бюджету України Державним казначейством України.

12. 10 грудня 2001 року суддя Верховного Суду України повернув касаційне подання прокурора до міського суду, вказуючи на те, що суд має розглянути питання щодо поновлення провадження у справі у зв'язку з нововиявленими обставинами.

¹ Приблизно 9600 євро

² Приблизно 13 000 євро

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

13. 24 січня 2002 року міський суд за поданням прокурора Закарпатської області поновив провадження у справі у зв'язку з нововиявленими обставинами, а саме у зв'язку з скасуванням зазначеним вище рішенням Конституційного Суду України статті 25 Закону України «Про Державний бюджет на 2001 рік» 2120-14.

14. 5 квітня 2002 року міський суд частково задовольнив позов заявника, зобов'язавши Державне казначейство України виплатити йому 10 000 грн³ компенсації за незаконне порушення кримінальної справи. Суд визнав кримінальну справу проти заявника незаконною, але знайшов вимогу заявника щодо відшкодування моральної шкоди надмірною:

«В іншій частині позовних вимог [суд встановлює, що] заявник не навів докази, якими їх обґрунтовує, а також не надав суду розрахунок компенсації моральної шкоди.

Не встановлено достатнього зв'язку між наявними астено-невротичними розладами у заявника з обставинами, пов'язаними з притягненням до кримінальної відповідальності та арештом».

Заявник оскаржив зазначене рішення.

15. 12 червня 2002 року апеляційний суд Закарпатської області залишив це рішення без змін, вказуючи, *inter alia*, що відповідно до висновку судово-психологічної експертизи нервовий розлад, від якого страждав заявник у 1997 році, міг бути пов'язаний як із обставинами, пов'язаними з незаконним ув'язненням, так і з поганим станом його здоров'я в цілому, таким чином визнавши, що сума 10 000 грн становить достатню компенсацію за шкоду, завдану заявникові у зв'язку з незаконним порушенням щодо нього кримінальної справи.

16. 2 грудня 2002 року Верховний Суд України відхилив касаційну скаргу заявника.

2. Виконавче провадження

17. У невизначену дату на початку 1999 року заявник звернувся до Закарпатського обласного управління юстиції щодо примусового виконання рішення, винесеного у вересні 1998 року. Виконавчий лист декілька разів направлявся до Закарпатського обласного відділення Державного казначейства. Однак 18 листопада 1999 року виконавче провадження було призупинено до отримання результату розгляду протесту прокурора (п. 8 вище).

18. 2 грудня 2005 року міський суд відхилив позов заявника про відкриття виконавчого провадження за рішенням суду від 5 квітня 2002 року, встановивши, що строк його виконання було пропущено. Суд визнав, що стаття 21 Закону України «Про виконавче

³ Приблизно 1620 євро

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

провадження» передбачала, що виконавчі листи мають бути пред'явлені до відповідного органу влади протягом трьох років після того, як рішення набрало законної сили. Рішення у справі заявника набрало законної сили 12 червня 2002 року відповідно до рішення апеляційного суду Закарпатської області, проте заявник вимагав видати виконавчий лист 23 листопада 2005 року, тобто після закінчення строку, передбаченого законом. Заявник не оскаржив це рішення.

19. Рішення від 5 квітня 2002 року не було виконане до сьогодення.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

1. Національне законодавство, що стосується виконання рішень суду

20. Відповідне національне законодавство наводиться в рішенні у справі «Войтенко проти України» (№ 18966/02, пп. 20-25, від 29 червня 2004 року).

2. Національне законодавство, що стосується відновлення провадження у справі

а. Цивільний процесуальний кодекс 1963 року

21. Стаття 347-6 Кодексу передбачає, що за результатами розгляду заяви суд постановляє ухвалу про задоволення заяви і скасування рішення чи ухвали у зв'язку з нововиявленими обставинами або відмовляє у її задоволенні. Якщо рішення було скасоване, справа розглядається по суті у порядку, встановленому цим Кодексом.

б. Рішення Конституційного Суду України від 3 жовтня 2001 року

22. Конституційний Суд вирішив:

«5... Таким чином, статтею 25 Закону України «Про Державний бюджет України на 2001 рік» фактично запроваджується цивільно-правова, а не публічно-правова відповідальність..., прокуратури... за завдану громадянам матеріальну і моральну шкоду незаконними діями цих органів. Водночас Конституція України гарантує громадянам у таких випадках право на відшкодування шкоди за рахунок держави, а не за рахунок коштів на утримання цих органів (статті 56, 62).

...

Конституційний Суд вирішив:

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

1. Визнати такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), положення статті 25 Закону України «Про Державний бюджет України на 2001 рік», згідно з якими за рахунок коштів на утримання судів, Генеральної прокуратури України, Служби безпеки України, Міністерства внутрішніх справ України здійснюється відшкодування шкоди, завданої громадянам незаконними діями..., прокуратури...

2. Положення статті 25 Закону України «Про Державний бюджет України на 2001 рік», визнані неконституційними, втрачають чинність з дня ухвалення Конституційним Судом України цього рішення».

в. Закон України «Про внесення змін до Цивільного процесуального кодексу України» від 21 червня 2001 року

23. Відповідні положення Закону передбачають таке:

Стаття 320

Право на касаційне оскарження, касаційне подання судових рішень

«Сторони та інші особи, які беруть участь у справі, а також прокурор і особи, які не брали участі у справі, коли суд вирішив питання щодо їх права і обов'язків, мають право оскаржити у касаційному порядку рішення і ухвали, постановлені судом першої інстанції, лише у зв'язку з порушенням матеріального чи процесуального права, а також ухвали і рішення суду апеляційної інстанції.

Підставами касаційного оскарження, касаційного подання є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права».

Стаття 321

Строк на касаційне оскарження, касаційне подання

«Касаційна скарга, касаційне подання прокурора подається протягом трьох місяців з дня проголошення ухвали або рішення суду апеляційної інстанції або протягом одного року з дня проголошення ухвали або рішення суду першої інстанції, якщо ці ухвали або рішення не були оскаржені в апеляційному порядку».

Частина II. ПЕРЕХІДНІ ПОЛОЖЕННЯ

1. Цей Закон набуває чинності з 29 червня 2001 року.

2. Закони та інші нормативно-правові акти, прийняті до набрання чинності цим Законом, є чинними в частині, що не суперечить Конституції України та цьому Закону.

3. Цивільні справи, які до 29 червня 2001 року надійшли для касаційного розгляду, вирішуються в порядку, визначеному для розгляду апеляційних скарг.

4. справи з протестами на судові рішення, внесені до 29 червня 2001 року, направляються до Верховного Суду України для розгляду в касаційному порядку.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

5. Рішення, які станом на 29 червня 2001 року набрали чинності, можуть бути оскаржені в касаційному порядку протягом трьох місяців».

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ СТАТТІ 6 КОНВЕНЦІЇ

24. Заявник скаржився, що право на справедливий судовий розгляд його справи щодо компенсації за незаконне пред'явлення кримінального обвинувачення забезпечено не було. Заявник стверджував, що в результаті розгляду протесту, винесеного в порядку нагляду, та скасування остаточного рішення, винесеного на його користь, національні суди відхилили його вимоги щодо моральної шкоди, пов'язаної із погіршенням стану його здоров'я, у повному обсязі. Він також оскаржив тривалість провадження у справі та невиконання рішень, винесених на його користь. Він послався на т. 1 статі 6 Конвенції, яка передбачає таке:

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку... судом, який вирішить спір щодо його прав і обов'язків цивільного характеру...»

A. Юридична визначеність

1. Щодо прийнятності

25. Уряд стверджував, що скарга заявника щодо порушення його права на справедливий судовий розгляд у справі про компенсацію була подана невчасно, оскільки рішення, якими скасовувались остаточні рішення суду, винесені у вересні 1998 року та травні 2001 року, були прийняті 29 листопада 1999 року та 24 січня 2002 року відповідно, тобто пройшло більше 6 місяців до тієї дати, коли заяву було подано до Суду. Заявник не погодився.

26. Стосовно рішення, винесеного 29 листопада 1999 року, Суд зауважує, що заявник не оскаржив його окремо та в будь-якому випадку не встиг зробити це у шестимісячний строк (див. рішення у справі *Sardin v Russia*, № 69582/01, ЄСПЛ 2004-II).

27. Стосовно рішення від 24 січня 2002 року Суд зауважує, що заперечення Уряду тісно пов'язані зі скаргою заявника за п. 1 статі 6 Конвенції щодо несправедливого провадження у справі, результатом якого стало рішення, винесене у квітні 2002 року, та яке було залишено без змін після розгляду відповідних скарг 12 червня та 2 грудня 2002 року. За таких обставин Суд вважає, що заперечення має бути приєднане до розгляду скарги заявника по суті.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

28. Суд вважає, що ця скарга не є явно необґрунтованою у значенні п. 3 статті 35 Конвенції. Він також зазначає, що вона не є неприйнятною за будь-яких інших підстав.

2. Щодо суті

29. Уряд стверджував, що у справі не було порушення права заявника на справедливий судовий розгляд, оскільки його скарги було розглянуто у відкритому судовому засіданні компетентним судом, створеним відповідно до закону. Скасування рішення, винесеного у травні 2001 року, надало повноваження міському суду повністю переглянути справу, включаючи оцінку доказів та визначення суми компенсації. Національний суд розглянув справу належним чином і виніс мотивоване рішення.

30. Заявник не погодився, стверджуючи, що після двох рішень у його справі, які набрали законної сили і які мали по суті подібний результат, рішення від 5 квітня 2002 року було необґрунтованим.

31. Суд нагадує, що право на справедливий розгляд справи у суді, як це гарантує п. 1 статті 6 Конвенції, має тлумачитись у світлі преамбули Конвенції, яка проголошує, окрім іншого, принцип верховенства права частиною спільної спадщини Договірних держав. Одним із основоположних аспектів верховенства права є принцип юридичної визначеності, який полягає, *inter alia*, у тому, що у разі винесення судом остаточного рішення у справі таке рішення не може бути піддано сумніву (див. рішення у справі *Brumarescu v Romania* [GC], № 28342/95, п. 61, ЄСПЛ 1999-VII).

32. Оцінюючи національну судову практику на її відповідність принципу юридичної визначеності, Суд головним чином зосередився на процедурі перегляду рішень в порядку нагляду, що допускає скасування остаточних судових рішень (порівн. рішення у справі *Rorov v. Moldova* (№ 2), № 19960/04, п. 52, від 6 грудня 2005 року; «Трегубенко проти України», № 61333/00, п. 36, від 2 листопада 2004 року, *Ryabykh v. Russia*, № 52854/99, п. 57, ЄСПЛ 2003-IX та «Світлана Науменко проти України», № 41984/98, п. 92, від 9 листопада 2004 року). Ця справа, однак, відрізняється від наведених вище прикладів тим, що в ній не тільки був факт скасування остаточного рішення суду, але й поєднання цього факту з подальшим розглядом справи по суті судом першої інстанції, що порушує питання щодо «права на суд» заявника.

33. Суд зауважує, що рішення від 24 січня 2002 року ґрунтувалось на змінах у законодавстві, запроваджених рішенням Конституційного Суду України 2001 року. Суд, з одного боку, має бути особливо уважним щодо небезпек, пов'язаних із застосуванням ретроспективного законодавства, що впливає на вирішення судового

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

спору, у якому стороною є держава (див. *The National and Provincial Building Society, The Leeds Permanent Building Society and the Yorkshire Building Society v. the United Kingdom*, рішення від 23 жовтня 1997 року, Reports 1997-VII, п. 112; *Zielinski and Pradal and Gonzales and Others v. France* [GC], № 24846/94 та № 34165/96 до 34173/96, п. 57, ECHR 1999-VII). З іншого боку, оскільки першочерговою метою провадження у справі є визначення джерела виплати компенсації заявнику, рішення від 24 січня 2002 року не було «тактичним кроком» з метою перегляду справи по суті (порівняй та протистав *Pravednaya v. Russia*, № 69529/01, п. 32, 18 листопада 2004 року). В цьому контексті Суд зауважує, що у подібних справах, які були викликані зазначеним вище рішенням Конституційного Суду України, національні суди зазвичай утримувались від нового розгляду справ по суті (див., наприклад, рішення у справі «Волощук проти України», № 60712/00, п. 14, 6 червня 2006 року). Однак Суд зауважує, що національне законодавство не надавало жодних гарантій щодо можливого порушення принципу юридичної визначеності, надаючи відповідним судам необмежену можливість переглядати справи по суті, незважаючи на першочергову мету поновлення провадження у справі (див. п. 21 вище).

34. У цій справі міський суд перевищив свої повноваження при визначенні способу виконання рішення, винесеного у травні 2001 року, відповідно до рішення Конституційного Суду України від 3 жовтня 2001 року (див. п. 11), оскільки переглянув докази та виніс нове рішення, яке стосувалось всієї справи. Як було зазначено вище, таке рішення було винесено у відповідності з національним законодавством, яке, тим не менш, не звільняло національні органи влади від вимоги п. 1 статті 6 Конвенції дотримуватися принципу юридичної визначеності. Суд вважає, що категоричне неприйняття до уваги міським судом доказів, на яких ґрунтувалось рішення від 17 травня 2001 року, та відмова прийняти аргументи заявника щодо його нервового розладу (див. п. 13 вище), що призвело до значного скорочення присудженої йому компенсації, порушує принцип юридичної визначеності та «право на суд» заявника згідно з п. 1 статті 6 Конвенції.

35. Тому Суд відхиляє попередні зауваження Уряду щодо недотримання правила подачі заяви впродовж шести місяців та вважає, що було порушення п. 1 статті 6 Конвенції.

Б. Невиконання судових рішень

1. Щодо прийнятності

36. Суд зазначає, що невиконання рішень суду, винесених у вересні 1998 року та травні 2001 року, було спричинено, головним чином, судовим переглядом цих рішень в порядку нагляду.

37. Суд нагадує, що скарга заявника стосовно першого провадження в порядку нагляду була відхилена, оскільки вона не відповідає вимозі п. 1 статті 35 Конвенції щодо подання заяви впродовж шести місяців (див. п. 26 вище). Відповідно Суд не може розглядати скаргу заявника щодо затримок у виконанні, які стосуються цієї частини провадження.

38. Стосовно другого провадження у справі Суд вважає, що скарга заявника з цього питання частково торкається питання юридичної визначеності та справедливості судового провадження, які було розглянуто в пп. 27-28 вище.

39. Окрім того, частина скарги заявника, що стосується невиконання рішення, винесеного 5 квітня 2002 року, не є явно необґрунтованою у значенні п. 3 статті 35 Конвенції. Також Суд зауважує, що вона не є неприйнятною за будь-яких інших підстав.

2. Щодо суті

40. Перш за все, Суд зазначає, що він встановив порушення принципу юридичної визначеності в результаті провадження в порядку нагляду щодо рішення, винесеного у травні 2001 року (див. п. 34 вище) і, таким чином, не вважає за необхідне розглядати питання невиконання цього рішення відповідно до п. 1 статті 6 Конвенції.

41. Стосовно рішення від 5 квітня 2002 року Суд посиляється в першу чергу на зауваження Уряду, що заявник не звернувся з вимогою про обов'язкове виконання рішення у встановлений законом строк, за що держава не несе відповідальності.

42. Суд зауважує, що в результаті розгляду апеляційної скарги рішенням від 5 квітня 2002 року, яке було залишено без змін рішенням від 12 червня 2002 року, заявнику було присуджено компенсацію за спричинену матеріальну та моральну шкоду, яка має бути сплачена державою. Це рішення не було виконано до сьогодні, тобто протягом 4 років та одинадцяти місяців (див. рішення у справі «Волосюк проти України», № 60712/00, п. 33, 29 червня 2006 року).

43. Суд нагадує, що недоречно вимагати від особи, на користь якої прийнято рішення у справі, відповідачем в якій є держава, пізніше ініціювати виконавче провадження для того, щоб отримати компенсацію (див., наприклад, *Metaxas v. Greece*, № 8415/02, п. 19, 27 травня 2004 року; *Karahalios v. Greece*, № 62503/00, п. 23, 11 грудня

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

2003 року, та *Scordino v. Italy* (№ 1) [GC], № 36813/97, п. 198, ЄСПЛ 2006-...).

44. Також Суд нагадує, що він встановив порушення п. 1 статті 6 Конвенції стосовно тривалого невиконання остаточного рішення у багатьох подібних справах (див. рішення у справі «Волосюк проти України», зазначене вище, пп. 33-38; рішення у справі «Войтенко проти України», зазначене вище, пп. 26-55; рішення у справі «Носаль проти України», № 18378/03, пп. 34-47, 29 листопада 2005 року).

45. Розглянувши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи аргументів, які б дозволили дійти іншого висновку у цій справі.

46. Таким чином, у цій справі також було порушення п. 1 статті 6 Конвенції.

В. Тривалість провадження

47. Відповідно до прецедентної практики Суду у справах щодо тривалості цивільного провадження процес виконання рішення суду є його другою стадією і право, спір щодо якого було вирішено в судовому порядку, не набуває свого практичного змісту доти, доки рішення не буде виконано (див., серед інших авторитетних джерел, *Die Pede v. Italy and Zappia v. Italy*, рішення від 26 вересня 1996 року, Reports 1996-IV, с. 1384, пп. 22, 24 та 26, та с. 1411-12, пп. 18, 20, 22 та, *mutatis mutandis*, *Silva Pontes v. Portugal*, рішення від 23 березня 1994 року, Series A № 286-A, с. 14, п. 13). Скарга заявника щодо тривалості провадження, яка безпосередньо пов'язана із скаргою, що стосується тривалості виконання остаточного рішення суду, винесеного на користь заявника, має бути також визнана прийнятною.

48. Однак, посилаючись на встановлені порушення п. 1 статті 6 Конвенції (див. п. 35 та 46 вище), Суд не вважає доцільним розглядати цю скаргу окремо.

II. ІНШІ СТВЕРДЖУВАНІ ПОРУШЕННЯ КОНВЕНЦІЇ

49. Заявник скаржився, що його незаконне затримання порушило п. 1 статті 5 Конвенції і що недостатня компенсація за це порушення суперечила п. 5 статті 5 Конвенції. Він також посилався на статтю 12 Конвенції.

50. Суд, у світлі всіх матеріалів, які він має у своєму розпорядженні, встановлює, що ці матеріали не вказують на існування необґрунтованого втручання чи порушення зазначених положень Конвенції, та відхиляє цю частину скарги відповідно до пп. 3 та 4 статті 35 Конвенції як явно необґрунтовану.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

51. Стаття 41 Конвенції гарантує:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію».

A. Шкода

52. Заявник вимагав 30 000 євро відшкодування матеріальної та моральної шкоди.

53. Уряд визнав цю суму надмірною та необґрунтованою.

54. Стосовно компенсації матеріальної шкоди, яку вимагав заявник, Суд вважає, що повним та остаточним задоволенням вимоги заявника щодо невиконання рішення суду від 12 червня 2002 року має стати виплата заборгованості за цим рішенням, яка досі належна йому до виплати. Суд визнав порушення принципу юридичної визначеності та «права на суд» заявника згідно з п. 1 статті 6 Конвенції внаслідок скасування остаточного рішення суду, винесеного на його користь. Відповідно, хоча заявник не скаржився на порушення його прав за статтею 1 Першого протоколу до Конвенції, Суд присуджує заявнику 11 380 євро, що складає суму, якої його було позбавлено в зв'язку з скасуванням остаточного рішення суду від 17 травня 2001 року (13 000 євро) та присудженням меншої суми, яка складала 1620 євро, рішенням суду від 12 червня 2002 року (див. рішення у справі *Braga v. Moldova*, № 74154/01, п. 30, 14 листопада 2006 року).

55. Оскільки вимоги заявника стосувались відшкодування моральної шкоди, Суд зазначає, що заявник мав зазнати певного розчарування та страждання в результаті встановленого порушення. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, Суд присуджує заявнику 3000 євро компенсації моральної шкоди.

Б. Судові витрати

56. Заявник не подав жодного позову щодо цього питання впродовж встановленого терміну. Відповідно Суд нічого не присуджує.

В. Пеня

57. Суд вважає за доцільне призначити пеню на підставі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, до якої має бути додано три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Приймає* попередні зауваження Уряду, що заявник не дотримався шестимісячного строку, відведеного на подання заяви до Суду, щодо скасування рішення від 17 травня 2001 року в порядку нагляду та відхиляє цю вимогу після розгляду справи по суті;

2. *Визнає* скарги за п. 1 статті 6 Конвенції щодо несправедливості провадження, яке було поновлено 24 січня 2002 року, а також щодо невиконання рішення суду від 5 квітня 2002 року та тривалості провадження прийнятними, та решту скарг неприйнятними;

3. *Постановляє*, що у справі було порушено право на справедливий судовий розгляд, яке гарантується п. 1 статті 6 Конвенції, відносно провадження, яке було поновлено 24 січня 2002 року, та відносно невиконання рішення суду від 5 квітня 2002 року;

4. *Постановляє*, що немає необхідності розглядати скаргу щодо загальної тривалості провадження відповідно до статті 6 Конвенції;

5. *Вирішує*, що:

(а) держава-відповідач має сплатити заявнику впродовж трьох місяців від дати набрання рішенням статусу остаточного відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції зазначені нижче суми, які мають бути конвертовані у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

(i) 11 380 євро (одинадцять тисяч триста вісімдесят євро) та суму заборгованості за рішенням від 12 червня 2002 року, яка досі належна йому до виплати, як відшкодування матеріальної шкоди;

(ii) 3000 євро (три тисячі євро) відшкодування моральної шкоди;

(iii) плюс будь-який податок, який може підлягати сплаті із зазначених сум;

(б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на вищезазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

РІШЕННЯ У СПРАВІ «ЛІЗАНЕЦЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»

Вчинено англійською мовою та повідомлено в письмовій формі 13 травня 2007 року відповідно до пунктів 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова